

1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN

AŞKIN DANSI

RAINBOW ROWELL

DE
X
PLUS

AŞKIN DANSI

Orijinal adı: Slow Dance

© 2024, Rainbow Rowell

Yazan: Rainbow Rowell

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

Yayına hazırlayan: Aslı Özge Önemli

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Lotts Agency ve Akcalı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-8492-38-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

AŞKIN

DANSI

RAINBOW ROWELL

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

DE
X
PLUS

Arkadaşlarım Kai ve Paul için,
benim zaman makinelerim...

Ocak 2006

Düğün davetiyesi ona ulaştığında, *Evet, tabii ki katılacağım*, dedi Shiloh.

Mikey en eski arkadaşlarından biriydi ve Shiloh zaten onun ilk evliliğini kaçırmıştı. O dönemde Rhode Island'a yolculuk etmeye parası yetmiyordu... gerçi hâlâ Rhode Island'a seyahat etmek için yeterli parası yoktu.

Ancak bu kez Mikey burada, Omaha'da evleniyordu. Düğün tam sokağın başında olacaktı ve Shiloh tabii ki orada olacaktı. Herkes orada olacaktı.

Mikey'yi herkes severdi. Mikey insanlarla iletişimi sürdürebilen biriydi. Shiloh onun bunu nasıl başardığını hiçbir zaman anlayamazdı.

RSVP kartındaki "*Evet*" kutucuğunu işaretledi ve yanına, *Hemde bayıla bayıla!* diye not düşti.

Düğünden bir hafta önce indirimden kendine yeni bir elbise aldı. Yakası açık, koyu bordo tonlarında, çiçekli bir elbiseydi. Kokteyl elbisesi uzunluğunda olması gerekiyordu ancak Shiloh'nun dizlerinde bitiyordu. Kolları da biraz kısa gelmişti, o yüzden üstüne bir kot ceket giyecekti. (Düğünde *kot ceket* giyilir miydi ki? İkinci evlilik düğününe? Bir şey olmazdı. Yakasına ipek bir çiçek eklerdi.)

Düğün gecesi, Ryan'ın cuma akşamlarından birine denk geliyordu. Shiloh hazırlanmaya başlamadan önce eski eşinin çocukları almaya gelmesini bekledi. Makyajlı halini Ryan'ın görmesini iste-

miyordu... ya da topuklu giydiğini. Onun *çaba gösterdiğini* düşünmesini istemiyordu aslında.

Bazı insanlar eski eşlerinin önünde güzel görünmek istiyor olabilirdi, onlara ne kaçırdıklarını falan ispatlamak için. Shiloh ise Ryan'ın onu aklının ucundan bile geçirmemesini tercih ederdi. *Boş ver, Ryan kendini fazla iyi zannetmeye devam etsin. Onun yaşlandığını düşünsün.*

Artık otuz iki yaşında, iki çocuklu, boşanmış bir kadındı... belki de gerçekten yaşlanmıştı.

Ryan geç kalmıştı, hem de Shiloh ona bir yere gitmesi gerektiğini söylemesine rağmen. (Bir yere gitmesi gerektiğini ona hiç söylememeliydi zaten.) Ryan geciktiği için çocuklar beklemekten sıkılmıştı. Adam nihayet gelip sanki Shiloh onu içeri davet etmiş gibi oturma odasının ortasına daldığında çocukların karınları aç, yüzleri ise asıktı.

“Acıktılar” dedi Shiloh.

“Niye yemek vermedin Shy?” dedi Ryan.

“Sen onları akşam yemeğine götürecektin ya, o yüzden.”

Ryan da dedi ki...

Her neyse, Ryan'ın ondan sonra ne dediği önemli değildi. On beş yıl boyunca devam edecek ortak ebeveynlik süreci içinde aynı lafları edip duracak, Shiloh da onu dinlemek zorunda kalacaktı çünkü... Eh çünkü hayatı boyunca *bir sürü* ciddi hata yapmış ve yanlış hesaplamada bulunmuştu.

Hayatını ne kadar zayıf temeller üzerine kurduğunu görmek neredeyse komikti, özellikle de karar alma konusunda becerikli olmakla övünen birine göre. Shiloh buna henüz bir ergenken karar vermişti. Karar vermekte iyi olduğunu sanıyordu çünkü karar vermeyi *severdi*. Kararlar iyiydi, havasını değiştirirlerdi. Bir insan eğer bir kararı vermekte oyalanıyorsa ya da iki seçenek arasında gidip geliyorsa, Shiloh araya girip meseleyi halletmeye bayılırdı. O işe el atarsa dünya daha hızlı döner, her şey daha net olurdu.

Bugün o genç kız haliyle konuşabilseydi; karar vermenin, eğer doğru kararı vermiyorsan –hatta doğru kararın yakınından bile geçmiyorsan– hiçbir işe yaramadığını belirtirdi.

Ryan nihayet çocukları alıp çıktığında Shiloh elbisesindeki büyük indirim etiketini kopardı. Ardından makyaj yapıp saçlarını topladı ve parmakucunda yükselip botlarının fermuarını sonuna kadar çekti.

Nikâh kısmını kaçırmıştı bile ama yemeği kaçırmayacaktı. Hiç kimse kaçırmayacaktı. Herkes orada olacaktı.

DEX KOPYA

İKİ

Düğün yemeği, gençler için olan bir güreş kulübünün etkinlik salonunda yapılıyordu. Mikey bu kez aynı mahalleden bir kızla evleniyordu, lisede onlardan bir ya da iki sınıf altta olan bir kızla. Akşam yemeği servisi yapılan bir düğündü, masaların ve tüm misafirlerin oturma yeri belliydi. *Çok havalı.*

Shiloh girişe adım atar atmaz birisi, “Shiloh!” diye seslendi. “Gelmeyeceksin sandık!”

Konuşan Becky’ydi. Shiloh ve Becky lisede okul gazetesi çıkaran ekipti. Aralarından su sızmazdı, hatta bir keresinde bir trafik bariyerini bile çalmışlardı ve ara sıra konuştukları oluyordu. Facebook’ta arkadaşlıklarını sürdürüyorlardı. (Shiloh neredeyse hiç Facebook’a girmezdi.) “Buradayım” dedi Shiloh gülümsemeyi başararak. Bu akşam bayağı kendini zorlaması gerekecekti, şimdiden belli oluyordu.

“Sen bizim masamızdasın” dedi Becky. “Resmen bir gazetecilik buluşması. Herkes burada. Ah, Tanrım... Bir dakika, sen bizim *masamızdaydın* ama gelmeyeceksin sandık ve o yüzden yerini Aaron King’e verdik, hatırlıyor musun onu? Birinci sınıftaydı?”

“Hatırlıyorum, tamamdır. Sorun yok.”

“Yine de gelip bir selam vermelisin. Herkes burada.”

“Mikey’ye kimse hayır diyemez” dedi Shiloh.

Becky, “Bu çok doğru” diye onayladı. “Ayrıca hepimiz açık bar olacağımızı duyduk.” Bir kahkaha attı. “Ah, her neyse.”

Shiloh onun peşinden davet salonuna girerken başını dik tuttu. Bakışları ilerideydi, salonu tarayıp tanıdık yüzler var mı diye özellikle bakmadı. Tanıyacağı biri olursa, kendini göstermek için *mecburen* onun görüş alanına girmek zorundaydı.

Masaya geldiler. Becky'nin kocası ve Tanya oradaydı... Off, Tanya'yı yıllardır görmüyordu. Tanya'nın kocası da... evet, tanışmışlardı. *Merhaba, merhaba. Sarılmalar. Merhaba. Nia. Ardından gelen Ronny.* Shiloh ondan nefret ederdi. En azından eskiden öyle hissediyordu, Ronny'den hâlâ nefret ediyor muydu? Adama yine de sarıldı. İnsanlar, bunca insan... Shiloh'nun hayatının aynı minik parçasından bir sürü kişi vardı. (O günlerde minik gelmezdi bu parça ona.) Onu eskiden tanıyan ve hatırlayan bunca insan. Hepsini salata yiyor ve yeri başkasına verildiği için özür diliyordu ama zaten sorun yoktu, Shiloh için önemli değildi. Daha sonra yanlarına bir sandalye çekti. *Sizi görmek güzeldi*, dedi herkese. Sahiden güzeldi, eski günlerden kimlerin burada olduğunu görmek güzeldi.

Ve kimlerin olmadığını.

Onun burada olmaması mantıklıydı zaten. Virginia'da yaşıyordu, öyle değil mi? Shiloh en son duyduğunda, o Virginia'daydı. Belki biri sonra onun adını anardı...

Tabii ki burada değildi. Adam bir *denizciydi*. Muhtemelen okyanusta bir yerlerde çalışıyordu ve eve pek dönmüyordu. Shiloh bir ara onun eve pek sık dönmediğini duymuştu...

O burada değildi, başka insanlar buradaydı ve Shiloh artık dünyanın keyfini çıkarabilirdi. İnsanların keyfini çıkarabilirdi. *Bir şeyin* keyfini çıkarabilirdi.

Eski arkadaşları salatalarını bitirirken Shiloh burada böyle dikilmek istemiyordu. Birkaç omuz sıktı ve masaların arasından sıkışarak Aaron King'in oturması için ayrılmış olan yere gitti. (Bu çocuğu liseden hiç hatırlamıyordu aslında.) Bir çift o masaya oturmuştu, etraftaki diğer sandalyeler boştu.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu Shiloh.

Hiç sakıncası yoktu. Masadakilerle tanıştı –Mikey'nin teyzesi ve eniştesiydi bunlar– ve onun ekmeğini de yediklerini öğrendi.

"Hepsini yedik!" dedi enişte. "Bu masa sadece bize kaldı sandık!"

Teyzesi neşeyle güldü. "Senin pastanı da yiyecektik."

"Hâlâ yiyebilirsiniz" dedi Shiloh yanlarına otururken. Tabağının

yanındaki kavanozun içinde beyaz mum vardı, üstünde *Mike & Janine*, 20 Ocak 2006 yazıyordu. Shiloh mumu alıp kokladı. *Lavanta*.

Artık etrafına bakabilirdi, ne de olsa onun burada olmadığını artık anlamıştı. Düğün güvenliydi.

Masalar davet salonunun bir kenarına kurulmuştu, diğer kenar-da da dans pisti yer alıyordu. Spot ışıkları çoktan köşedeki disko topunun üstüne çevrilmişti. Shiloh burada daha önce birkaç düğüne gelmişti fakat mekân ilk kez bu kadar iyi görünüyordu muhtemelen. Biri tüm pervazları Noel ışıklarıyla sarmıştı, sandalyelere tüller giydirilmişti.

Shiloh düğünleri *seviyordu*. Olanaksız olsa da. Hâlâ. İnsanları en iyi giyimli halleriyle görmeyi seviyordu. Başlangıçları seviyordu. Çiçekleri, ikramlıkları ve o küçük bademşekeri keselerini seviyordu.

Davetlilerden çoğu liseden hatırladığı kişilerdi... hepsi biraz daha yaşlanmış, kilo almış ve çeşitli derecelerde hayatın mücadelesine kapılmıştı.

Mikey'nin, New York'tan gelen arkadaşlarını tespit etmek kolaydı. Sanat dünyasından insanlardı hepsi. Parlak sarı renkli, dar bir elbise giyen bir kadın, siyah bol kesim pantolon ve platform topuk bot giymiş bir adam vardı.

Shiloh eskiden girdiği bir ortamda herkes gibi olmamak için çok uğraşırdı fakat o eski hali yoktu artık. Bir de hiçbir zaman bu insanlar kadar öne çıkan bir yeteneğe olmamıştı. Onların yanında eski moda sayılırdı. Bir araya getirilmiş yarım parçalar gibi. Gerçi yıllardır bu kadar çaba sarf etmemişti görünüşü için.

Kalabalıkta gözleri Mikey'yi aradı. Nikâh törenini kaçırdığı için gidip ondan özür dilemeliydi ama Mikey yokluğunu fark etmemiş bile olabilirdi. Muhtemelen aklında onlarca şey dolaşıyordu.

Yakınlarında bir yerde şarap kadehine çatalla hafifçe vurulduğunu duydu, sonra biri daha bu sese eşlik etti ve tüm misafirler hevesle dönüp gelinle damadın öpüşmesini izledi. Shiloh bu dalgayı takip ederek bakışlarını masanın diğer tarafına çevirdi.

Mikey kıvrıkcık sarı saçları ve kocaman şapşal gülüşüyle orada duruyordu, beyaz bir takım elbise giymişti. Üstünde gelinlik olan

kız da belli ki Janine'di. Nedimelerin açık yeşil saten elbiseleri vardı, sağdıçların da öyle ve... Cary'nin.

Cary.

Shiloh ellerini kucağında yumruk yaptı.

Cary sağdıçlardan biriydi.

Evet... Tamam, bu çok mantıklı.

Elbette buradaydı.

Bu töreni asla kaçırmazdı.

DEX KOPYA

ÜÇ

Shiloh düğün davetiyesini aldığından beri bu anı hayal ediyordu fakat Cary'yi nasıl zihninde canlandıracağını bilmiyordu. Facebook hesabı yoktu. Google aramalarında çıkmıyordu.

Onu lisedeki haliyle gözünde canlandırmaya devam ediyordu, nedense o YSYB (yedek subay yetiştirme bölümü) üniforması hep gözünün önüne geliyordu. Ama Shiloh onu liseden sonra da görmüştü... mezuniyetlerinin beşinci yıl buluşmasında. Cary yine aynı arkadaş ortamında onun karşısında oturmuştu. Shiloh o mezunlar gününe yanında Ryan'la gelmişti, henüz bir yıllık evliyidiler. (Cary'yi düğüne davet etmemişlerdi.)

Shiloh bu anı –Cary'yi yeniden gördüğü anı– aylardır hayal edip duruyordu fakat hayallerinde bile, bu asla Cary için onun hissettiği kadar anlamlı olmayacaktı. Cary tüm gün boyunca bunu düşünüyor olmayacaktı. Shiloh'nun burada olup olmayacağını merak edip endişelenmeyecekti. Ne olur ne olmaz diye düşünerek kendine yeni bir elbise almayacaktı.

Cary iyi görünüyordu. Burada, şu anda ve ondan uzaktayken. Diğerlerine kıyasla daha şık, daha az yıpranmış görünüyordu. Teni bronzlaşmıştı. Saçı hâlâ çok kısaydı...

Cary onun olduğu tarafa döndü, Shiloh'nun onu izlediğini hissetmiş gibiydi. Ama göz göze geldikleri ya da Cary'nin onu tanıyıp tanımadığı anlaşılmayacak kadar uzaktaydılar. Shiloh yine de hafifçe tebessüm edip elini selam verircesine kaldırdı. Cary de ona el salladı. Herhangi birinin ona el salladığını düşünerek karşılık veriyor da olabilirdi.

Shiloh elini indirdi. Cary hâlâ onun olduğu tarafa bakıyordu.

Biraz sonra ayağa kalkıp mutlu çiftin arkasından geçti. Mikey'ye bir şey söyledikten sonra tekrar onun olduğu yöne baktı ve nedimelerin arkasından geçip ona doğru yürümeye başladı.

Shiloh üstündeki kot ceketini düzeltti. (Neden kot ceket giymişti ki?) Cary lacivert bir takım elbise giymişti, erkekler artık düğünler için smokin kiralamıyordu herhalde. Cary şimdi doğrudan onun masasına doğru ilerliyordu. Shiloh ayağa kalksa da hemen, *Bunu aslında yapmamalıydım*, diye düşündü. Sanki o bir beyefendiydi, Cary bir leydiydi ve şimdi sandalyeye geri oturmak da tuhaf görünecekti. Shiloh tekrar ceketini düzeltti. Cary'nin gözleri ona, *Geliyorum*, diyor gibi bakıyordu. Shiloh gülümseyip, *Seni görüyorum*, der gibi başını salladı ve tekrar elini kaldırdı. Cary neredeyse oradaydı... masalar çok yakın konumlandırıldığı için yavaş ilerliyordu. *Geldiğinde ona sarılısam mı acaba?* diye düşündü Shiloh. Diğer masadaki neredeyse herkese sarılmıştı, üstelik eşlerine de sarılmıştı. Gelişigüzel sarılmalar konusunda iyi sayılırdı artık.

Sonunda yanına ulaştığında, "Shiloh" diye seslendi.

"Cary" dedi Shiloh gülümseyerek.

Adam da ona gülümsedi.

Çok iyi görünüyordu, yakından da öyleydi. Sarı-kahve saçları vardı, yüzü kalp şeklindeydi ve dar çenesi hafifçe öne çıkıktı. Shiloh bugüne kadar onu sadece temiz tıraşlı haliyle görmüştü. (Deniz Kuvvetleri'nde sakal bırakmak serbest miydi ki?) Cary lisedeyken çok zayıftı ama şimdi biraz dolgunlaşmıştı. Büyümüş gibi görünüyordu, zamanla olgunlaşmış gibi. Kuzey Omaha'dan çıkıp buraya gelmişti sanki.

"Seni görmek ne güzel" dedi Shiloh.

Cary başını salladı. "Evet, seni de. Nikâhta yoktun."

"Yoktum" diye onayladı Shiloh. "Çocuklarımla bir karışıklık oldu." Cary onun çocukları olduğunu biliyor muydu acaba?

Cary başını salladı, anlaşılan onlardan haberdardı.

"Sağdıç olmuştun" dedi Shiloh.

"İlkinde çok iyiydim herhalde, tekrar davet edildim."

Shiloh kahkaha attı. "Bir konuşma yapmak zorunda mısın?"

"Hayır, onu baş sağdıç yapıyor, Bobby. Cidden çok sarhoş oldu, o yüzden söyleyeceği şeyleri heyecanla bekliyorum."

"Belki de her ihtimale karşı bir konuşma hazırlamalısın."

"Doğaçlama yaparım."

Shiloh başıyla onayladı, sonra bir kez daha başını salladı. "Takım elbisen güzelmiş."

Cary üstüne göz gezdirdi. "Sağ ol. Önceki düğünde smokin giymiştik ama bu kez, *'Smokin kiralamana gerek yok, tekrar giyebileceğin lacivert bir takım elbise alsan da olur'* dedi Janine." Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Takım elbise satın almanın, smokin kiralamaktan çok daha pahalı olduğunun farkında değil sanırım."

"Muhtemelen umurunda değildir."

"Evet, muhtemelen değildir. Bugün onun büyük günü. Ben sadece bir aksesuarım."

"Uçakla mı geldin?"

"Evet." Cary başıyla onayladı. "Uçakla geldim."

"Virginia'dan mı?" diye sordu Shiloh, nedense parmağıyla rasgele bir yeri işaret ediyordu.

"Aslında San Diego'dan."

"Ah." Parmağını farklı bir yöne çevirdi.

"İlk seferinde haklıydın" dedi adam. Shiloh bileğini tutup geri çekerken utangaç bir kahkaha attı. "Kuzey ve güney..."

Cary de artık gülüyordu. "Doğu ve batı."

"Doğru, tabii ki."

"Virginia'daydım sahiden" diye açıkladı Cary. "Ama iki sene önce San Diego'ya atandım."

"Bir yerlerde, bir gemide olduğunu sanıyordum..."

"Bir gemide çalışıyorum" dedi Cary.

"Öyle mi?"

"Öyle." Tekrar kafa salladı, hâlâ sessizce gülüyordu. "Ama bir apartman dairesinde oturuyorum."

"O halde senin ofisin bir gemi?"

"Evet."

Shiloh gülmeye devam etti. Hiçbir şey komik olmamasına ve her şey çok garip ilerlemesine rağmen kendini tutamadı. “Deniz Kuvvetleri’nin işleyişi hakkında hiçbir bilgim yok” diye itiraf etti.

“Sorun değil” dedi Cary. “Neden olsun ki?”

Evet... Shiloh onun günlerini ve gecelerini nasıl geçirdiğini neden bilsindi ki? Nerelerde yaşadığını ve yaşamış olduğunu? Ne yaptığını, ne hissettiğini... “Eh, vergilerimle senin maaşını ödüyorum” dedi Shiloh. “O yüzden daha fazla bilgilenmeliyim.”

“Seninle bu konu hakkında konuşmayı düşünüyordum aslında...”

Shiloh burnundan bir nefes vererek güldü. “Demek öyle?”

Cary tam gözlerinin içine bakarak ona gülümsüyordu. Shiloh topuklu ayakkabı giymişti, o yüzden adamdan biraz daha uzundu. “Mikey senin hâlâ Omaha’da olduğunu söyledi” dedi Cary.

Shiloh bir tutam saçını kulağının arkasına attı. “Evet, öyleyim.”

“Tiyatro işindeymişsin.”

“Tiyatro işinde değilim” dedi çabucak. “Çocuk tiyatrosunda çalışıyorum.”

“Bu tiyatro oluyor.”

“Ben daha çok yönetim kısmındayım.”

“Hmm, kulağa ilginç geliyor.”

“Çok fazla...” Shiloh başını iki yana salladı. “Kâr amacı gütmeyen bir yer.”

“Bir de çocukların var. Yani... senin çocukların.”

“Evet, var” dedi Shiloh. “İki tane. Bir kız, bir oğlan.”

Cary başını salladı.

“Biri altı, biri üç yaşına girecek” dedi Shiloh.

“Kaç yaşında olduklarını ben sormalıydım.”

“Buna mecbur değilsin.”

“Fotoğrafları var mı?”

“Şey...” Yanında var mıydı? Shiloh çantasına doğru baktı.

“Yoksa önemli değil” dedi Cary özür diler gibi. Bu biraz tuhaftı.

“Kusura bakma. Sormamı istersin sandım.”

“Galiba çocukların fotoğrafını göstermek hiç yapmadığım bir

şey. Çünkü insanlar bana çocuklarının fotoğraflarını gösterdiklerinde ne diyeceğimi bilemiyorum, üstelik ben de bir anneyim.”

“Ben genellikle, ‘Ah, şuna bak’ derim.”

“Güzel bir tepki.” Shiloh kahkaha attı, bu kez çok daha doğaldı. “Çocuklarımın tatlı olmadığını falan söylemiyorum. Çok tatlılar hatta, bana inanabilirsin.”

“İnanıyorum.” Cary şimdi yine gülümsüyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, yanaklarında derin çizgiler vardı. Her zaman yüzü çizgilerle doluydu... yanaklarında, gözlerinin altında ve alnında. Lisedeyken bile böyleydi. Sanki yüzünde doldurulması gereken çok fazla alan vardı. Cary mutlu olduğunda yüzü kırışır, sinirlendiğinde tüm o çizgiler ortaya çıkardı.

Shiloh için çok tanıdık bir görüntüyü.

Ona yakın olmak çok tanıdıktı.

Şu anda kilitli okul dolaplarının yanında duruyor olabilirlerdi. Cary’nin annesinin *station wagon* model aracının yanında veya bir sinemanın girişindeki sırada yan yana olabilirlerdi.

“Seninle konuşuyor olmak çok acayip” dedi Shiloh. Bunu eğlenceli bir kahkahayla söylemeye çalışmıştı. *Acayip, değil mi? Bu ne komik, değil mi?* diyordu sanki.

Cary incinmiş gibi göründü. “Öyle mi?”

Shiloh’nun yüzü düştü. “Seninle konuşuyor olmak acayip” dedi bu kez gülmeden. “Anlarsın ya... hiçbir şeyi bilmemek.”

Cary dilini alt dudacağının üstünde gezdirdi.

Her şeyi bilmemek, diye içinden geçirdi Shiloh.

Bir garson servis arabasıyla masalarının yanından geçti ve iki tabak alıp masadaki diğer yaşlı çifte baktı. “Tavuk? Tavuk?”

Shiloh bakışlarını tekrar Cary’ye doğru çevirdi. Bu ortamdaki garipliği azaltmak zorundaydı. On dört yıl sonra ilk defa konuşuyorlardı ve sohbetin bu şekilde bitmesini istemiyordu. Hatta hiç *bitmesini* istemiyordu. “Belki biraz daha konuşup arada yaşananları birbirimize anlatma fırsatı buluruz.”

“Tavuk?” Garson bu kez ona dönmüştü.

“Evet” dedi Shiloh. “Teşekkürler.”

Cary de elini kaldırıp, "Tavuk" diye belirtti.

Garson önlerine iki tabak koyduğunda Shiloh tekrar masadaki adama döndü. "Baş masada oturmak zorunda değil misin?"

"Kimse yokluğumu hissetmez" dedi Cary.

"Bence orada özel yemek servis ediliyor..."

"Özel bir tavuk mu?"

"Ve bedava bira."

Cary onun için bir sandalye çekti. "Yokluğumu hissetmezler" dedi tekrar.

DEX KOPYA

**Lisedeyken herkes Shiloh ve Cary'nin
birlikte olacaklarını düşünürdü... onlar dışında herkes.**

Onlar sadece arkadaştı, en iyi arkadaşlar ve müttefikler.
Tüm yazlarını Shiloh'nun verandasında oturup gelecek hakkında
hayaller kurarak geçirirlerdi.

İkisi de Omaha'nın kuzeyinden ayrılmak istiyordu.

Shiloh üniversiteye gidip bir oyuncu olacaktı,
Cary ise donanmaya katılacaktı. Arkadaşlıklarının
asla değişmeyeceğine dair birbirlerine söz vermişlerdi.

Shiloh üniversiteye gitti, Cary de donanmaya katıldı.
Ama yine de, bir şekilde her şey değişti.

Shiloh artık otuz üç yaşındaydı ve Cary'yle on dört yıldır
hiç konuşmamıştı. Evlenmiş ve boşanmıştı, şimdi iki çocuğu vardı.
Üstelik büyüdüğü eve geri dönmüştü. Hayatı bir zamanlar olmasını
istediği noktadan çok uzaktaydı.

Eski bir arkadaşının düğününe davet edildiğinde,
tek düşünebildiği şey Cary'nin orada olup olmayacağı ve
once yıl sonra bu adamı görmek isteyip istemediğiydi.

Cary onunla konuşmak isteyecek miydi?
Tüm yaşananlardan sonra?

Cevap belliydi... *Evet, evet, evet.*

**Aşkın Dansı, sevgiyi tanıyacak kadar büyümeden
aşkın kollarına düşmüş iki çocuğun hikâyesi,
her şeyini yitiren iki arkadaşın ve dünyada sadece
kaybolmuş gibi hisseden iki yetişkinin...**

**"Rowell'in yetişkin kurgu edebiyatına dönüşü muhteşem.
Okurların gözlerini yaşartırken, yüreklerini hoplatacağı garanti."**

– Library Journal

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

